

ΠΛΑΣΜΕΝΟΣ
ΑΠΟ ΧΩΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΣΑΒΒΑΣ ΚΑΛΙΟΝΤΖΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Δώρα Φώτου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Ιούνιος 2022

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους

Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr

www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ISBN: 978-960-468-314-7

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικες με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλαναγνωσία. Προβάλλονται/ διαφημίζονται/ προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο

www.siderisbooks.gr

ΣΑΒΒΑΣ ΚΑΛΙΟΝΤΖΗΣ

ΠΛΑΣΜΕΝΟΣ
ΑΠΟ ΧΩΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



εκδόσεις
Μιχαήλ
Σιδερή

Στον Tony και στην Debbie Marriott



Η ιστορία που ακολουθεί είναι φανταστική. Συνιστά αποκύημα της φαντασίας του συγγραφέα, όπως και τα πρόσωπα που εμφανίζονται. Τα τοπωνύμια, όμως, και οι αναφορές στα αρχαία ελληνικά κείμενα ανταποκρίνονται πλήρως στην πραγματικότητα.



Κεφάλαιο 1

Έσφιξε τη μικρή πένσα στα χέρια και κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα κόντευε οκτώ. Ο ήλιος έγερνε στη δύση του. Οι σκιές μέσα στο παρεκκλήσι του Αγίου Ελευθερίου άπλωναν το μπόι τους αργά σαν μαύρη παχύρρευστη λάβα που χύνεται ανελέητα, δίχως τίποτε να μπορεί να την περιορίσει. Σκέπαζαν κάθε γωνιά του μικρού ναού, κάθε σπιθαμή του χώρου που βρισκόταν λίγο πιο μακριά από τα σημεία όπου έπεφτε το χλωμό φως των καντηλιών.

Κρυμμένος στις σκιές, περίμενε ν' ακούσει την προγραμματισμένη καμπάνα να χτυπάει οκτώ φορές και η αναμονή έκανε τα χέρια του να τρέμουν. Στις οκτώ ακριβώς οι φρουροί των υπερυψωμένων φυλακίων θα άλλαζαν βάρδια. Είχε στη διάθεσή του λιγότερο από τέσσερα λεπτά για να αποδράσει. Δεν άντεχε άλλο στη φυλακή. Γνώριζε

πως ο φρουρός δεν συνήθιζε να περιμένει στη σκοπιά τον αντικαταστάτη του, αλλά κατέβαινε τη σκάλα και τον συναντούσε στο ενδιαμέσο. Όσο οι φύλακες θα χαζολογούσαν στην εσωτερική στριφογυριστή σκάλα του φυλακίου, εκείνος θα άνοιγε μια μικρή τρύπα στο συρματοπλέγμα με την πένσα του, θα διέσχιζε τον περιμετρικό αυλόγυρο και θα έφτανε στον εξωτερικό τοίχο. Κοίταξε δίπλα του το μεταλλικό κηροπήγιο που θα έπαιζε το ρόλο του γάντζου. Όταν το ανακάλυψε σε μια γωνιά του ναΐσκου πριν τρεις μήνες, δεν του έδωσε σημασία. Ένα βράδυ ξαφνικά εκεί που η φαντασία του ταξίδευε, θυμήθηκε τη μέρα που η μητέρα του έφερε στο σπίτι ένα ξύλινο διακοσμητικό караβάκι με μια άγκυρα να κρέμεται στην πλώρη του. Τότε γεννήθηκε η ιδέα της απόδρασης στο μυαλό του. Η ιδέα του ολοκληρώθηκε όταν ανακάλυψε την πένσα και μια κουλούρα με σχοινί σ' ένα μπαούλο, μέσα στο οποίο ο παπάς έβαζε διάφορα εργαλεία. Το σχοινί προοριζόταν για την καμπάνα, σε περίπτωση που το υπάρχουν φθειρόταν.

Ξεβίδωσε το μεταλλικό μακρύ σίδερο που στήριζε το κηροπήγιο, κράτησε το πάνω μέρος με τα τέσσερα στελέχη για τα κεριά που έμοιαζε με άγκυρα κι έδεσε στη βάση του το σχοινί. Το ύψος του τοίχου δεν ξεπερνούσε τα έξι μέτρα και το μήκος του σχοιניού ήταν τουλάχιστον δέκα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να σημαδέψει σωστά και το κηρο-

πήγιο να σκαλώσει στην κορυφή. Έπειτα, θα σκαρφάλωνε. Μπορούσε να το κάνει. Ήταν ελαφρύς κι ευκίνητος.

Από το πλαϊνό παράθυρο του ναού κοίταξε προς την πλευρά του φρουρού. Μια μαύρη φιγούρα, κόντρα στο πορτοκαλί φως του ήλιου, κινήθηκε για λίγο και χάθηκε πίσω από το φυλάκιο. Έπειτα, παρατήρησε τους ψηλούς τοίχους των αγροτικών φυλακών της Κασσάνδρας που έπαιρναν το χρώμα της νύχτας. Οι ρυτίδες τους, οι ρωγμές που ο χρόνος σκάλισε πάνω τους, χάνονταν καθώς το φως λιγότευε. Κρύβονταν κάτω από το πέπλο του σκοταδιού, κάτω από το άγγιγμα της νύχτας που σαν πλαστικός χειρουργός θεράπευε τις ατέλειες στο πρόσωπο του ασθενούς του. Πέντε χρόνια ήταν πολλά για εκείνον. Δεν άντεχε άλλο να μένει έγκλειστος εκεί και να βλέπει τον ήλιο να ανατέλλει από τη μία πλευρά και να δύει από την άλλη. Το πρωί φανέρωνε τις ρυτίδες των τοίχων και το βράδυ τους επέτρεπε να κρύβονται στο σκοτάδι. Μια γεροντοκόρη που στέκει αμίλητη, πέτρινη, δεσποτική, καταδυναστεύοντας την ψυχή και το σώμα του. Ήξερε πως η τιμωρία του ήταν δίκαιη, πως πλήρωνε με την ελευθερία του για όσα είχε διαπράξει. Οι ένοπλες ληστείες και ο τραυματισμός δύο αστυνομικών είχαν ως αποτέλεσμα να του επιβληθεί ποινή κάθειρξης δέκα ετών, η οποία μειώθηκε σε πέντε έτη, αφού κατάφερε να εκτίσει

την ποινή του στις αγροτικές φυλακές, όπου η μία μέρα μετράει για δύο.

Αυτό, όμως, δεν έπαιζε κανένα ρόλο. Και τι έγινε που ήταν δίκαιη η ποινή του; Ο καθένας κοιτάζει το συμφέρον του σε τούτη τη ζωή. Θα έκανε το παν για να φύγει από εκεί μέσα. Άλλωστε, δεν είχε να χάσει τίποτα. Αν τον έπιαναν, θα τον φυλάκιζαν ξανά. Δεν θα τον σκότωναν. Ίσως τον μετέφεραν σε άλλη φυλακή, αλλά δεν τον ένοιαζε ιδιαίτερα. Αντιθέτως, αν δεν προσπαθούσε να αποδράσει, θα αισθανόταν ότι πούλησε τον εαυτό του, ότι κλότισσε μια ευκαιρία. Στον κόσμο των φυλακισμένων η απόδραση θεωρείται ηρωική πράξη, προκαλεί το σεβασμό των υπόλοιπων καταδίκων και είναι σαν ένα παράσημο στο στήθος.

Το παρεκκλήσι του Αγίου Ελευθερίου, στο οποίο κρυβόταν, βρισκόταν στην ανατολική άκρη του προαύλιου χώρου των φυλακών. Κάθε Κυριακή ο πατέρας Κύριλλος επιτελούσε εκεί τη Θεία Λειτουργία. Όταν του ήρθε η ιδέα της απόδρασης, έγινε ο πιο πιστός χριστιανός των φυλακών. Κέρδισε την εμπιστοσύνη του παπά και κατάφερε κάθε δεύτερη Τρίτη να του δίνεται άδεια για να καθαρίζει το ναό. Έπειτα, επέστρεφε στην πτέρυγα όπου έδινε το παρόν στον δεσμοφύλακα.

«Καλώς το παπαδοπαίδι!» του έλεγε εκείνος ειρωνικά. «Πώς πήγε το γλείψιμο στον Θεό; Την κάρωσης τη θέση στον παράδεισο;»

Έσκυβε το κεφάλι και δεν του απαντούσε. Απέφυγε κάθε διένεξη. Η παραμικρή φασαρία ίσως γινόταν αφορμή για να τον πάψουν από καθαριστή του ναϊσκου και τότε το σχέδιό του θα ματαιωνόταν. Η υπομονή του, όμως, ανταμείφθηκε. Είχε φτάσει πλέον η ώρα. Ο δεσμοφύλακας θα περίμενε μάταια την επιστροφή του στους θαλάμους. Εκείνο το βράδυ θα αναγκαζόταν να καταπιεί τα ειρωνικά του σχόλια. Φαντάστηκε τη δυσारेστημένη έκφραση του προσώπου του και τον πανικό του για την ευθύνη που θα έφερε και χαμογέλασε.

«Παλιογούρουνο! Θα μάθεις απόψε ποιος είναι πραγματικά ο Βασίλης Σπανός», μουρμούρισε, συνεχίζοντας να κρυφοκοιτάζει από το παράθυρο.

Ο ήλιος χάθηκε εντελώς κι ένα πορτοκαλί σύννεφο έμεινε να θυμίζει την παρουσία του, κάπου χαμηλά στον ορίζοντα. Ο αέρας σφύριξε μέσα από το συρματόπλεγμα και συννεφάκια σκόνης σηκώθηκαν από τον περίβολο της φυλακής. Τα τζάμια του ναού έτριξαν στο ξύλινο κάσωμά τους. Τα καντήλια έβγαλαν ένα τσιριχτό ήχο, λες και ο αέρας τα ενόχλησε. Οι σκιές πύκνωσαν γύρω του. Ένιωσε να τον πλησιάζουν σαν να ήθελαν να τον ρουφήξουν μέσα τους και να μην τον αφήσουν να δραπετεύσει. Πρωτίτερα, τις θεωρούσε συμμάχους του και κρυβόταν σε αυτές. Ξαφνικά, αισθάνθηκε να τον απειλούν.

Άκουσε τον δυνατό ήχο που τράνταξε το παρεκκλήσι και πετάχτηκε από τη θέση του. Η μικρή

πένσα έπεσε από τα χέρια του και από την ταραχή του κλότισσε το μεταλλικό κηροπήγιο. Η ώρα ήταν οκτώ ακριβώς. Η καμπάνα άρχισε να χτυπάει.

Ξεπέρασε το απροσδόκητο σοκ που ένιωσε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Είδε μια σκιά να πλησιάζει στο φυλάκιο. Ο επόμενος φρουρός προχωρούσε προς την υπερυψωμένη σκοπιά.

Άρπαξε την πένσα από το πάτωμα, πήρε στα χέρια του τον αυτοσχέδιο γάντζο και περίμενε. Η καμπάνα συνέχισε να χτυπάει ηχηρά, αλλά και οι χτύποι της καρδιάς του δεν υστερούσαν σε ένταση. Για λίγο νόμισε πως οι δύο ήχοι βρίσκονταν σε πλήρη ταύτιση, πως η καμπάνα αντηχούσε και μέσα στο στήθος του.

Ο νέος φρουρός πλησίασε στην πόρτα της υπερυψωμένης σκοπιάς. Σε λίγο θα έμπαινε μέσα. Ο πρώτος φρουρός δεν φαινόταν πουθενά. Σύμφωνα με τις προβλέψεις του, εκείνη τη στιγμή μάλλον θα κατέβαινε τα σκαλοπάτια. Είδε τον νεοφερμένο να αναλαμβάνει τη σκοπιά και συνειδητοποίησε πως είχε έρθει η ώρα να πάει στο συρματοπλέγμα.

Βγήκε από την πλαϊνή πόρτα τρέχοντας. Η καμπάνα έπαψε να χτυπάει. Το ίδιο πίστεψε και για την καρδιά του, αλλά δεν ήταν τώρα η κατάλληλη στιγμή να το επιβεβαιώσει αυτό. Ο χρόνος που διέθετε δεν του επέτρεπε καμία καθυστέρηση. Εξάλλου, από τη στιγμή που ήταν όρθιος κι έτρεχε, η καρδιά του μάλλον θα συνέχιζε να πάλλεται.

Έφτασε στο συρματοπλέγμα και κυλίστηκε στο χώμα. Με γρήγορες κινήσεις άρχισε να αφαιρεί ένα κομμάτι του συρματοπλέγματος. Στο μισοσκόταδο δεν έβλεπε καθαρά και οι μυτερές άκρες του σύρματος πλήγωσαν τα χέρια του. Πάνω στη βιασύνη του το μανίκι του μπερδεύτηκε στο σύρμα. Έκανε μια απότομη κίνηση για να ελευθερωθεί και άκουσε το ύφασμα να σκίζεται. Πόνος τον διαπέρασε, καθώς μια συρμάτινη αιχμή γρατζούνισε το δεξί χέρι του από τον καρπό έως τη μέση του πήχη. Έριξε μια γρήγορη ματιά στη σκοπιά και συνέχισε να κόβει το σύρμα.

Ο αέρας φύσηξε απότομα. Ένα σύννεφο σκόνης, αόρατο μέσα στη νύχτα, έπεσε πάνω στο πρόσωπό του. Τα μάτια του έτσουξαν. Έβρισε μέσα από τα δόντια του. Έφτυσε τους κόκκους της σκόνης που κόλλησαν στο στόμα του και με τα μάτια του σχεδόν κλειστά συνέχισε να αφαιρεί το συρματοπλέγμα. Ένιωθε την ανάσα του γρήγορη και βαριά και την καρδιά του να χτυπάει με ταχύτητα. Δεν τον είχε προδώσει. Ήταν ακόμη εκεί.

Για πόσο ακόμα; σκέφτηκε.

Από τη σκοπιά ακούστηκαν γέλια. Η ησυχία της νύχτας και η απουσία άλλων ήχων επέτρεπαν στις φωνές των φρουρών να φτάνουν στα αυτιά του σαν να βρίσκονταν δίπλα του.

Έριξε μια ματιά αριστερά στη νότια πλευρά. Βεβαιώθηκε ότι από εκεί δεν υπήρχε πρόβλημα. Ο

φρουρός της άλλης σκοπιάς δεν ήταν σε θέση να τον δει. Καλυπτόταν από τον σκοτεινό όγκο του μικρού ναού. Ο εξωτερικός περιμετρικός τοίχος, πάνω στον οποίο βρίσκονταν οι πέτρινες σκοπιές, σχημάτιζε ένα ημικύκλιο αντί για γωνία, με αποτέλεσμα η διπλανή σκοπιά να βρίσκεται πιο μακριά και πίσω από την εκκλησία. Αυτή η κατασκευαστική ιδιορρυθμία αποδεικνυόταν σωτήρια για τον Σπανό.

Έστρεψε ξανά την προσοχή του στο συρματοπλεγμα. Τα δάχτυλά του πονούσαν από το σφίξιμο. Κάτι υγρό κύλησε στον καρπό του κι ευχήθηκε να μην ήταν αίμα. Μετά από λίγο, γεμάτος ανακούφιση, παραμέρισε ένα στρογγυλό κομμάτι από το συρματοπλεγμα. Σύρθηκε στην τρύπα, τραβώντας πίσω του τον αυτοσχέδιο γάντζο. Δεν γνώριζε πόση ώρα είχε χαραμίσει ωσότου να ανοίξει την τρύπα. Όση και να ήταν, όμως, έπρεπε να κινηθεί γρήγορα.

Έτρεξε σκυφτός προς τον πέτρινο τοίχο. Στάθηκε από κάτω και τον κοίταξε. Από κοντά έδειχνε ακόμη πιο επιβλητικός. Ένας άψυχος γίγαντας δίχως συναίσθημα αλλά με την ικανότητα να περικλείει μέσα του τα ζωντανά εκείνα όντα με τις γκρίζες φόρμες.

Ξετύλιξε το σχοινί. Έπιασε το κηροπήγιο, το στριφογύρισε στον αέρα, όπως κάνουν στις ταινίες, και το πέταξε ψηλά. Το μεταλλικό αντικείμε-

μενο πέρασε από την άλλη πλευρά και χτύπησε στον τοίχο. Σταμάτησε κι έσφιξε τα δόντια του από αγωνία, καθώς ακούστηκε ο ήχος της πρόσκρουσης. Στη συνέχεια, τράβηξε το σχοινί αργά προς το μέρος του. Το ανατριχιαστικό γδάρισμα του αυτοσχέδιου γάντζου πάνω στην πέτρινη επιφάνεια ακούστηκε σαν φρενάρισμα αυτοκινήτου. Έστρεψε φοβισμένος το βλέμμα του προς τη σκοπιά. Μπορεί να τον είχαν ακούσει οι φρουροί και τώρα να έτρεχαν για να τον πιάσουν. Είδε, όμως, με ανακούφιση πως κανείς δεν ερχόταν προς το μέρος του.

Συνέχισε να τραβάει το σχοινί. Ο αυτοσχέδιος γάντζος έτριξε πάλι. Δάγκωσε τα χείλη του και στιγμιαία του ήρθε η επιθυμία να επικαλεστεί τη βοήθεια του Αγίου Ελευθερίου. Συγκρατήθηκε, αναλογιζόμενος την προδοτική συμπεριφορά του απέναντι στη θρησκεία, την οποία εκμεταλλεύτηκε για να αποδράσει. Αμέσως μετά, υποσχέθηκε νοερά στον Άγιο να τον τιμήσει αν κατάφερνε να δραπετεύσει σώος από τις φυλακές κι έτσι να εξιλεωθεί για την προηγούμενη συμπεριφορά του.

Άκουσε φωνές από το φυλάκιο. Πανικόβλητος, τράβηξε με δύναμη το σχοινί. Το μεταλλικό κροπήγιο γρατζούνισε τον τοίχο. Ξαφνικά κάτω από το λιγοστό φως της νύχτας το είδε να μεγαλώνει. Τότε κατάλαβε. Το σίδερο έπεφτε στο κεφάλι του. Τραβήχτηκε αμέσως πίσω. Μόλις που πρόλαβε.